

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 11. januar 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-94/18	Chenchooliah 1. Når en ægtefælle til en EU-borger, som har udøvet retten til fri bevægelighed i henhold til artikel 6 i direktiv 2004/38/EF, er blevet nægtet opholdsret i henhold til artikel 7, med den begrundelse, at den pågældende EU-borger ikke udøver, eller ikke længere udøver, rettigheder efter EU-traktaten i den pågældende værtsmedlemsstat, og når ægtefællen påtænkes udvist fra denne medlemsstat, skal denne udvisning da ske i henhold til og i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, eller henhører den under medlemsstatens rent nationale lovgivning? 2. Hvis svaret på ovenstående spørgsmål er, at udvisningen skal ske i henhold til direktivets bestemmelser, skal udvisningen da ske i henhold til og i overensstemmelse med kravene i direktivets kapitel VI, herunder især dettes artikel 27 og 28, eller kan medlemsstaten under sådanne omstændigheder påberåbe sig andre bestemmelser i direktivet, navnlig dettes artikel 14 og 15?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	15.01.19
C-716/17	A (forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: Idet det forudsættes, at de danske regler om værneting i sager om gældssanering er en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed, som i princippet er forbudt i henhold til artikel 45 TEUF, jf. Domstolens dom af 8. november 2012 i sag C-461/11, Radziejewski, anmoder Østre Landsret EU-Domstolen om at bevare følgende spørgsmål:	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Til Orientering: Erhvervsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Mundtlig forhandling	16.01.19

	<p>1) Er artikel 45 TEUF, således som bestemmelsen efter EU-Domstolens dom af 8. november 2012 i sag C-461/11 er fortolket, til hinder for en værnetingsregel som den danske, der har til formål at sikre, at den ret, som behandler gældssaneringen, har kendskab til og kan inddrage de konkrete socioøkonomiske forhold, hvorunder skyldneren og dennes familie lever og må antages fremadrettet at leve, ved sin vurdering, samt at vurderingen kan ske efter på forhånd fastlagte kriterier, der fastlægger, hvad der kan anses for en acceptabel beskeden levestandard under gældssaneringen?</p> <p>Hvis spørgsmål 1 besvares således, at begrænsningen ikke kan anses for retfærdiggjort, anmodes EU-Domstolen om at oplyse:</p> <p>2) om artikel 45 TEUF skal fortolkes således, at den også i en situation som den foreliggende har direkte virkning mellem private, således at private kreditorer skal tåle nedsættelse eller bortfald af den gæld, en skyldner, der er flyttet til udlandet, har til dem.</p>			
C-70/18	<p>A m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1a. Skal artikel 7 i afgørelse nr. 2/76 henholdsvis artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national ordning om almindelig behandling og opbevaring af biometriske data om tredjelandsstatsborgere, herunder tyrkiske statsborgere, i et register som omhandlet i artikel 2, litra a) og b), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 1995, L 281), idet denne nationale ordning ikke går videre end nødvendigt for at gennemføre det med ordningen tilstræbte lovlige formål om at forhindre og bekæmpe identitets- og dokumentsvig? 1b. Har det herved nogen betydning, at varigheden af opbevaringen af de biometriske data er knyttet til varigheden af tredjelandsstatsborgeres lovlige og/eller ulovlige ophold, herunder tyrkiske statsborgeres lovlige og/eller ulovlige ophold? 2. Skal artikel 7 i afgørelse nr. 2/76 henholdsvis artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 fortolkes således, at en national ordning ikke udgør en begrænsning som omhandlet i disse bestemmelser, hvis virkningen af den nationale ordning for adgangen til beskæftigelse i disse bestemmelsers forstand er for usikker eller for indirekte til, at det kan antages, at denne adgang hindres? 3a. Såfremt spørgsmål 2 besvares således, at en national ordning, hvorefter biometriske data vedrørende tredjelandsstatsborgere, herunder tyrkiske statsborgere, i et register kan stilles til rådighed for tredjemand med henblik på at forhindre, efterforske og undersøge lovetrædelser – af terror- eller ikke terrorismæssig karakter – er en ny begrænsning, skal artikel 52, stk. 1, sammenholdt med artikel 7 og artikel 8, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en sådan national ordning? 3b. Har det herved nogen betydning, at denne statsborger, da han anholdes på mistanke om en lovetrædelse, har opholdsdokumentet med sine biometriske data på sig?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>17.01.19</p>

C-419/17	Deza mod ECHA (appel) Appel af dom i T-115/15, der vedrørte: Afgørelse truffet af den administrerende direktør for Det Europæiske Kemikalieagentur den 12. december 2014 med referencen ED/108/2014, som ajourfører og supplerer den nuværende bestemmelse vedrørende stoffet DEHP på listen over stoffer, der eventuelt skal optages i bilag XIV til forordning (EF) nr. 1907/2006 (1), annulleres. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.T-115/15	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerstyrelsen Miljøstyrelsen	Dom	23.01.19
C-93/18	Bajratari [i] Kan indkomst fra beskæftigelse, som er ulovlig i henhold til national lovgivning, helt eller delvist tages i betragtning med henblik på at fastslå, at der rådes over tilstrækkelige ressourcer i henhold til unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 1, litra b)? [ii] I bekræftende fald kan betingelsen i artikel 7, stk. 1, litra b), da være opfyldt i tilfælde, hvor beskæftigelsen anses for usikker alene på grund af dens ulovlige karakter?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	24.01.19
C-71/18	KPC Herning (forelagt af Vestre Landsret) Sagen vedrører: 1) Er det foreneligt med momssystemdirektivets artikel 135, stk. 1, litra j, jf. artikel 12, stk. 1, litra a, og stk. 2, sammenholdt med artikel 135, stk. 1, litra k, jf. artikel 12, stk. 1, litra b, og stk. 3, at en medlemsstat under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende betragter en levering af en fast ejendom, hvorpå der på leveringstidspunktet er opført en bygning, som et momspligtigt salg af en byggegrund, når det er parternes hensigt, at bygningen skal rives helt eller delvist ned for at gøre plads til en ny bygning?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Skatteministeriet	Mundtlig forhandling	30.01.19

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces-skridt	Dato
C-387/17	Fallimento Traghetti del Mediterraneo Den Europæiske Unions Domstol forelægges [under de omstændigheder, der foreligger i hovedsagen: et søgsmål om erstatning af tab anlagt mod den statslige lovgiver som følge af den faktiske tildeling i henhold samme medlemsstats lov (lov nr. 684 af 1974) i perioden 1976-1980 af tilskud, der udgør statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1 (tidligere artikel 92, nu artikel 107 TEUF), som hverken blev anmeldt eller godkendt i henhold til EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93, nu artikel 108 TEUF) til et rederi inden for rammerne af et endnu ikke liberaliseret marked (cabotagesejlads)] følgende spørgsmål: a) Finder artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, som bestemmer, at »v) støtte, som anses for at være en eksisterende støtte, fordi det kan godtgøres, at der ikke var tale om støtte, da den blev indført, men at den blev en støtte på	Skatteministeriet Erhvervsministeriet	Dom	16.01.19

	<p>grund af udviklingen på fællesmarkedet, uden at medlemsstaten havde foretaget nogen ændringer. Når visse foranstaltninger bliver en støtte som følge af en liberalisering af en aktivitet ved fællesskabslovgivning, betragtes sådanne foranstaltninger ikke som eksisterende støtte efter den dato, der er fastsat for liberaliseringen« anvendelse med henblik på kvalificeringen af den pågældende støtte (som »eksisterende« og således ikke »ny») og i hvilket omfang, eller finder det princip (der er formelt forskelligt fra den ovennævnte positive ret), som Retten fastslog i dom af 15. juni 2000 i de forenede sager T-298/97 (Alzetta m.fl. mod Kommissionen, præmis 143), der med relevans for den afgørelse, som skal træffes i denne forbindelse, blev bekræftet af Domstolen med dom af 29. april 2004, C- 298/00 P (præmis 66-69) i henhold til hvilken »[...] [e]n støtteordning, der er indført på et marked, der oprindeligt var lukket for konkurrence, må [...] anses for en eksisterende støtteordning, når markedet liberaliseres, for så vidt som støtteordningen ikke ved indførelsen var omfattet af anvendelsesområdet for traktatens artikel 92, stk. 1, idet denne bestemmelse under hensyn til dens betingelser om påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne og følger-virkninger på konkurrencen kun kan anses for at finde anvendelse på erhvervsgræne, der er åbne for konkurrence« anvendelse og i hvilket omfang? b) Finder artikel 1, litra b), nr. iv), i samme forordning nr. 659/1999, som fastslår, at »støtte, som anses for eksisterende støtte i henhold til artikel 15«, en bestemmelse, som for sin del fastsætter en forældelsesfrist på ti år for tilbagesøgning af ulovligt tildelt støtte, og fortsat med henblik på kvalificeringen af nævnte støtte, anvendelse og i hvilket omfang, eller finder de principper, der gentagne gange er blevet fastslået af Domstolen, om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhed anvendelse og i hvilket omfang (analogt eller ej med det i den nævnte positive ret udtrykkeligt fastslåede princip)?</p>			
C-389/17	<p>Paysera LT</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol anmodes om en præjudiciel afgørelse af spørgsmålet, om artikel 5, stk. 2, sammenholdt med artikel 6, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF bør fortolkes således, at følgende under omstændigheder som de i denne sag omhandlede skal anses for betalingstjenester, der (ikke) er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge: a) en betalingstransaktion, hvorved elektroniske penge (indløselige midler), der er indløst til pariværdi, efter anmodning (instruks) fra indehaveren af elektroniske penge til e-pengeinstituttet (udstederen) overføres til en tredjemands bankkonto b) en betalingstransaktion, hvorved køberen (betaler) af varer og/eller tjenesteydelser efter sælgerens instruks betaler for varerne og/eller tjenesteydelserne ved at foretage en overførsel/betaling af midler til et e-pengeinstitut (udsteder af elektroniske penge), som efter modtagelse af midlerne udsteder elektroniske penge til sælgeren (indehaver af elektroniske penge) til de modtagne midlers pariværdi.</p>	Finanstilsynet Erhvervsstyrelsen	Dom	16.01.19

C-496/17	<p>Deutsche Post</p> <p>Skal artikel 24, stk. 1, i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447 af 24. november 2015 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen fortolkes således, at toldmyndighederne kan opfordre en ansøger til at give de for beregningen af indkomstskat kompetente skattemyndigheder meddelelse om de skatteregistreringsnumre, som Bundeszentralamt für Steuer [det centrale forbundsskattekontor] har tildelt ansøgerens bestyrelsesmedlemmer, administrerende direktører, afdelingschefer, økonomidirektører, chef for toldafdelingen samt de personer, der er ansvarlige for toldanliggender, og de personer, der behandler toldanliggender, med henblik på opkrævning af indkomstskat?</p>	Skatteministeriet	Dom	16.01.19
T-412/16	<p>Bena Properties mod Rådet</p> <p>Påstande: — Sagsøgerens søgsmål antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Afgørelse (FUSP) 2016/850 af 27. maj 2016 samt de efterfølgende retsakter til gennemførelse heraf annulleres følgelig, for så vidt som de angår sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet (JTEU og JTFM)	Dom	16.01.19
T-413/16	<p>Cham mod Rådet</p> <p>Påstande: — Sagsøgerens søgsmål antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Afgørelse (FUSP) 2016/850 af 27. maj 2016 samt de efterfølgende retsakter til gennemførelse heraf annulleres følgelig, for så vidt som de angår sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet (JTEU og JTFM)	Dom	16.01.19
T-477/17	<p>Haswani mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/850 af 27. maj 2016 om ændring af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien annulleres. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/840 af 27. maj 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien annulleres. — Rådets afgørelse (FUSP) 2017/917 af 29. maj 2017 om ændring af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien annulleres. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/907 af 29. maj 2017 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien annulleres. — Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2017/1245 af 10. juli 2017 om gennemførelse af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien annulleres. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/1241 af 10. juli 2017 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien annulleres. — Følgelig: — Det fastslås, at George Haswanis navn skal slettes fra bilagene til de ovennævnte retsakter. — Rådet tilpligtes at betale et beløb på 100 000 EUR for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt.</p> <p>— Rådet tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale de omkostninger, som sagsøgeren kan godtgøre at have afholdt under retssagen.</p>	Udenrigsministeriet (JTK og JTFM)	Dom	16.01.19

C-639/17	<p>KPMG Baltics</p> <p>Sagen vedrører: 1) Omfatter udtrykket »overførselsordre« som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalings-systemer og værdipapirafviklingssystemer, som ændret ved direktiv 2009/44/EF, en betalingsordre afgivet af en indskyder til et kreditinstitut med henblik på overførsel af midler til et andet kreditinstitut? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, ønskes oplyst, om artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer, som ændret ved direktiv 2009/44/EF, der bestemmer, at »[o]verførselsordrer og netting har retsvirkning og er bindende for tredjeparter, selv i tilfælde af insolvensbehandling mod en deltager, såfremt overførselsordrerne var indgået i systemet inden tidspunktet for insolvensbehandlings indledning, jf. artikel 6, stk. 1. Dette gælder selv i tilfælde af insolvensbehandling mod en deltager (i det pågældende system eller i et interoperabelt system) eller mod systemoperatøren af et interoperabelt system, der ikke er deltager«, skal fortolkes således, at en ordre som den i det foreliggende tilfælde omhandlede kan anses for at være »indgået i systemet« og skulle gennemføres?</p>	Finanstilsynet	Dom	17.01.19
C-706/17	<p>Achema e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal de nationale retsforordninger vedrørende (kompensation for) udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren og finansieringen heraf (herefter »ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren«) – som er fastlagt i den litauiske lov om elektricitet, i den litauiske lov om energi fra vedvarende energikilder, i den litauiske lov om integration af elektricitetssystemet i de europæiske elektricitetssystemer, i den litauiske lov om gennemførelse af loven om ændring og til supplering af artikel 2, 11, 13, 14, 16, 20 og 21 i loven om energi fra vedvarende energikilder og i de retsforordninger, der gennemfører disse love, herunder proceduren for udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 916 af 18. juli 2012, proceduren for administration af midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 1157 af 19. september 2012 osv. – som var i kraft i 2014, eller dele deraf, betragtes som statsstøtte (en statsstøtteordning) som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, under hensyntagen til følgende spørgsmål,– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, fortolkes således, at midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren skal betragtes som statsstøtte?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at såfremt netoperatører (virksomheder) forpligtes til at købe elektricitet fra elproducenter til en fast pris (takst) og/eller bringe balance i elektriciteten, og netoperatørenes tab som følge af denne forpligtelse kompenseres ved midler, som muligvis kan tilskrives statsmidler, skal dette ikke anses for at udgøre statsstøtte, som ydes til elproducenterne gennem statsmidler?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den følgende støtte under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, skal eller ikke skal betragtes som selektiv</p>	Energistyrelsen	GA	17.01.19

	<p>og/eller i stand til at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne: støtte til en virksomhed, som gennemfører et strategisk vigtigt projekt såsom »NordBalt«, støtte til virksomheder, som har til opgave at sikre elforsyningsikkerheden i en bestemt periode, støtte til compensation for tab, der afspejler markedsforholdene og rent faktisk bæres af relevante personer såsom udviklere af solcelleanlæg, på grund af statens afvisning af at opfylde de indgåede forpligtelser (som følge af nationale lovændringer), støtte til virksomheder (netoperatører) med det formål at kompensere for faktiske tab i forbindelse med opfyldelse af forpligtelsen til at købe elektricitet til en fast pris hos elproducenter, der udfører offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, og til at bringe balance i elektriciteten?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 106, stk. 2, TEUF, fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller dele deraf) under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal anses for at opfylde kriterierne i præmis 88-93 i Domstolens dom af 24. juli 2003, Altmark Trans and Regierungspräsidium Magdeburg (C- 280/00)?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller en del deraf) under omstændigheder som i denne sag foreliggende, fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen?</p>			
C-387/17	<p>Fallimento Traghetti del Mediterraneo</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol forelægges [under de omstændigheder, der foreligger i hovedsagen: et søgsmål om erstatning af tab anlagt mod den statslige lovgiver som følge af den faktiske tildeling i henhold samme medlemsstats lov (lov nr. 684 af 1974) i perioden 1976-1980 af tilskud, der udgør statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1 (tidligere artikel 92, nu artikel 107 TEUF), som hverken blev anmeldt eller godkendt i henhold til EF-traktatens artikel 88 (tidligere artikel 93, nu artikel 108 TEUF) til et rederi inden for rammerne af et endnu ikke liberaliseret marked (cabotagesejlads)] følgende spørgsmål:</p> <p>a) Finder artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, som bestemmer, at »v) støtte, som anses for at være en eksisterende støtte, fordi det kan godtgøres, at der ikke var tale om støtte, da den blev indført, men at den blev en støtte på grund af udviklingen på fællesmarkedet, uden at medlemsstaten havde foretaget nogen ændringer. Når visse foranstaltninger bliver en støtte som følge af en liberalisering af en aktivitet ved fællesskabslovgivning, betragtes sådanne foranstaltninger ikke som eksisterende støtte efter den dato, der er fastsat for liberaliseringen« anvendelse med henblik på kvalificeringen af den pågældende støtte (som »eksisterende« og således ikke »ny«) og i hvilket omfang, eller finder det princip (der er formelt forskelligt fra den ovennævnte positive ret), som Retten fastslog i dom af 15. juni 2000 i de forenede sager T-298/97 (Alzetta m.fl. mod Kommissionen, præmis 143), der med relevans for den afgørelse, som skal træffes i denne forbindelse, blev bekræftet af Domstolen med dom af 29. april 2004, C- 298/00 P (præmis 66-69) i henhold til hvilken »[...] [e]n støtteordning, der er indført på et marked, der oprindeligt var lukket for konkurrence, må [...] anses for en</p>	Skatteministeriet Erhvervsministeriet	Dom	23.01.19

	eksisterende støtteordning, når markedet liberaliseres, for så vidt som støtteordningen ikke ved indførelsen var omfattet af anvendelsesområdet for traktatens artikel 92, stk. 1, idet denne bestemmelse under hensyn til dens betingelser om påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne og følger-virkninger på konkurrencen kun kan anses for at finde anvendelse på erhvervsgræne, der er åbne for konkurrence« anvendelse og i hvilket omfang» anvendelse og i hvilket omfang? b) Finder artikel 1, litra b), nr. iv), i samme forordning nr. 659/1999, som fastslår, at »støtte, som anses for eksisterende støtte i henhold til artikel 15«, en bestemmelse, som for sin del fastsætter en forældelsesfrist på ti år for tilbagesøgning af ulovligt tildelt støtte, og fortsat med henblik på kvalificeringen af nævnte støtte, anvendelse og i hvilket omfang, eller finder de principper, der gentagne gange er blevet fastslået af Domstolen, om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhed anvendelse og i hvilket omfang (analogt eller ej med det i den nævnte positive ret udtrykkeligt fastslåede princip)?gvj			
C-430/17	Walbusch Walter Busch Sagen vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra h), og artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64). EU-Domstolen forelægges følgende spørgsmål: 1) Er det i forbindelse med anvendelsen af artikel 8, stk. 4, i direktiv 2011/83/EU afgørende for spørgsmålet om, hvorvidt der i forbindelse med en fjernkommunikationsteknik (i den foreliggende sag et reklameprospekt med bestillingspostkort) kun er begrænset plads eller tid til at formidle oplysningerne, a) om fjernkommunikationsteknikken (abstrakt) efter sin art kun giver begrænset plads eller tid, eller b) om den (konkret) i den udformning, som den erhvervsdrivende har valgt, kun giver begrænset plads eller tid? 2) Er det foreneligt med artikel 8, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, litra h), i direktiv 2011/83/EU, at oplysningen om fortrydelsesretten i tilfælde af begrænset præsentationsmulighed som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i direktiv 2011/83/EU begrænses til oplysningen om, at der findes en fortrydelsesret? 3) Er det i henhold til artikel 8, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, litra h), i direktiv 2011/83/EU forud for en aftaleindgåelse ved fjernsalg også i tilfælde af begrænset præsentationsmulighed altid obligatorisk at vedlægge fjernkommunikationsmidlet standardfortrydelsesformularen i henhold til del B i bilag I til direktiv 2011/83/EU?	Justitsministeriet	Dom	23.01.19
C-661/17	M.A. e.a De præjudicielle spørgsmål: (i) når en national myndighed, der træffer afgørelse, tager stilling til overførsel af en ansøger om international beskyttelse i henhold til forordning 604/2013 til Det Forenede Kongerige, skal myndigheden da ved behandlingen af spørgsmål i forhold til skønnet i henhold til artikel 17 og/eller spørgsmål om beskyttelse af grundlæggende rettigheder i Det Forenede Kongerige, se bort fra omstændigheder, som de foreligger på tidspunktet for en	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	23.01.19

	<p>sådan behandling, i forhold til Det Forenede Kongeriges foreslåede udtræden af EU? (ii) omfatter begrebet »medlemsstat, der træffer afgørelsen«, i forordning 6[0]4/2013 rollen for den medlemsstat, der udøver den beføjelse, der er anerkendt i eller tildelt ved forordningens artikel 17? (iii) omfatter en medlemsstats opgaver [i henhold til] artikel 6 i forordning 604/2013 den beføjelse, der er anerkendt i eller tildelt ved forordningens artikel 17? (iv) finder betingelsen om et effektivt retsmiddel anvendelse på en førsteinstansafgørelse i henhold til artikel 17 i forordning 604/2013, således at der skal være adgang til appel eller et tilsvarende retsmiddel til prøvelse af en sådan afgørelse og/eller således, at national lovgivning, der giver mulighed for en appelprocedure til prøvelse af en førsteinstansafgørelse i henhold til forordningen, skal forstås som omfattende en appel af en afgørelse i henhold til artikel 17? (v) har artikel 20, stk. 3, i forordning 604/2013 den virkning, at såfremt der ikke findes beviser, der kan afkræfte en formodning om, at barnets tarv er bedst tjent, hvis dette barns situation behandles som uadskillelig fra forældrenes, da behøver den nationale myndighed, der træffer afgørelse, ikke tage stilling til barnets tarv særskilt i forhold til forældrene som en separat problemstilling eller som udgangspunkt for en overvejelse af, om overførslen bør [...] finde sted?</p>			
C-697/17	<p>Telecom Italia</p> <p>Skal artikel 28, stk. 2, første punktum, i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at den kræver en fuld juridisk og økonomisk identitet mellem de prækvalificerede aktører og de aktører, der vil afgive tilbud i forbindelse med et begrænset udbud, og navnlig skal denne bestemmelse fortolkes således, at den er til hinder for en aftale indgået mellem de holdingselskaber, som kontrollerer to prækvalificerede aktører, på et tidspunkt mellem prækvalifikationen og afgivelsen af tilbuddene i tilfælde, hvor: a) denne aftale bl.a. har til formål og til følge at etablere en fusion gennem inkorporering af en af de prækvalificerede virksomheder i en anden af disse (en operation, som endvidere er blevet godkendt af Europa-Kommissionen); b) virkningerne af fusionen viser sig efter det overtagende selskabs afgivelse af tilbuddet (således, at selskabets sammensætning på tidspunktet for afgivelsen af tilbuddet ikke var ændret i forhold til sammensætningen på tidspunktet for prækvalifikationen); c) det overtagne selskab (hvis sammensætning ikke var ændret ved udløbet af fristen for afgivelse af tilbuddene) under alle omstændigheder har fundet det hensigtsmæssigt at undlade at deltage i det begrænsede udbud sandsynligvis som et led i gennemførelsen af den plan, som er blevet fastlagt med aftalen mellem holdingselskaberne?</p>	Konkurrence-og Forbrugerstyrelsen	GA	23.01.19
C-458/15	<p>K.P.</p> <p>Er opførelsen af Liberation Tigers of Tamil Eelam (herefter »LTTE«) på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, for perioden fra den 11. august 2007 til og med den 27. november 2009 ugyldig, navnlig på grund af Rådets afgørelse af – 28. juni 2007 (2007/445/EF),</p>	Erhvervsstyrelsen Udenrigsministeriet	GA	24.01.19

	<p>– 20. december 2007 (2007/868/EF, som affattet ved berigtigelse af samme dag),</p> <p>– 15. juli 2008 (2008/583/EF) og</p> <p>– 26. januar 2009 (2009/62/EF)</p> <p>samt forordning (EF) nr. 501/2009 af 15. juni 2009?</p>			
C-165/17	<p>Morgan Stanley & Co International</p> <p>1) Såfremt de udgifter, der er afholdt af en filial, som er beliggende i én medlemsstat, udelukkende er anvendt til transaktioner udført af selskabets hovedsæde, som er beliggende i en anden medlemsstat, skal bestemmelserne i artikel 17, stk. 2, 3 og 5, og artikel 19, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF, gentaget i artikel 168, 169 og 173-175 i Rådets direktiv 2006/112/EF, da fortolkes således, at de indebærer, at filialens medlemsstat på disse udgifter anvender filialens pro rata-sats for momsfradraget som fastslået ud fra de transaktioner, den udfører i sin registreringsmedlemsstat, og på baggrund af de gældende regler i denne stat, selskabets hovedsædes pro rata-sats for momsfradraget, eller en specifik pro rata-sats for momsfradraget, hvor den kombinerer de gældende regler i de medlemsstater, hvor filialen og selskabets hovedsæde er beliggende, især under hensyntagen til eventuel valgfrihed med hensyn til at pålægge transaktioner moms? 2) Hvilke regler bør finde anvendelse i den særlige situation, hvor de udgifter, som filialen afholder, både anvendes til at udføre dens transaktioner i registreringsstaten og til at udføre selskabets hovedsædes transaktioner, især med hensyn til begrebet generalomkostninger og pro rata-satsen for momsfradraget?</p>	Skatteministeriet	Dom	24.01.19
C-326/17	<p>RDW e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT 1999, L 138) anvendelse på motorkøretøjer, som fandtes allerede før den 29. april 2009, som er det tidspunkt, fra hvilket medlemsstaterne skal anvende de love og administrative bestemmelser, der tjener til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263)? 2) Er et motorkøretøj, som på den ene side er sammenbygget af væsentlige komponenter, der er fremstillet før påbegyndelsen af anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263), og på den anden side af væsentlige komponenter, som først er tilføjet efter påbegyndelsen af anvendelsen af dette direktiv, et motorkøretøj, som fandtes før påbegyndelsen af anvendelsen af direktivet, eller er et sådant motorkøretøj først fremstillet efter påbegyndelsen af anvendelsen af direktivet? 3) Henset til artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT 1999, L 138) gælder registreringskravet som omhandlet i samme direktivs artikel 4 da ubegrænset, når der i registreringsattesten for visse fællesskabskoder (som det ifølge direktivets bilag er obligatorisk at</p>	Skatteministeriet	Dom	24.01.19

	<p>udfylde) ikke er anført oplysninger, såfremt disse oplysninger er lette at finde? 4) Er det i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer (EFT 1999, L 138) tilladt at anerkende en registreringsattest fra en anden medlemsstat, men alligevel underkaste køretøjet en teknisk kontrol som omhandlet i artikel 24, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT 2007, L 263), og, såfremt køretøjet ikke opfylder medlemsstatens tekniske forskrifter, at lade dette have som konsekvens, at udstedelsen af registreringsattesten nægtes?</p>			
C-634/17	<p>ReFood</p> <p>1. Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som gælder for alle overførsler, der i henhold til artikel 2 i forordning (EF) nr. 1069/2009 er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1069/2009? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, der gælder for overførsler, for hvilke der i henhold til forordning (EF) nr. 1069/2009 – også sammenholdt med gennemførelsesforordning (EU) nr. 142/2011 – gælder regler for indsamling, transport, identifikation og sporbarhed? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning nr. 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som kun gælder for overførsler, hvor det drejer sig om godkendelsespligtige afsendelser i henhold til artikel 48, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1069/2009?</p>	Miljø-og Fødevareministeriet	GA	24.01.19
C-689/17	<p>Conti 11. Container Schiffahrt</p> <p>Er restprodukter, der er opstået ved et havari, i form af metalkrot og slukningsvand iblandet slam og lastrester om bord på et skib »affald opstået om bord på køretøjer, tog, flyvemaskiner og skibe« i henhold til artikel 1, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 1013/2006?</p>	Miljø-og Fødevareministeriet	GA	24.01.19
C-1/18	<p>Oriola Riga</p> <p>1) Såfremt de indførte varer er lægemidler, skal det da ved fastsættelsen af indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks og artikel 151, stk. 4, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks antages, at de lægemidler, der indeholder samme (eller lignende) aktive stoffer i den samme (eller lignende) mængde er lignende varer, eller skal der ved fastlæggelsen af, hvilke varer, der er lignende varer, også tages hensyn til markedspositionen, dvs. det pågældende indførte lægemiddels og dets producents popularitet og efterspørgsel? 2) Kan der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks foretages en smidig anvendelse af fristen på</p>	Skatteministeriet	GA	24.01.19

	<p>90 dage, der er fastsat i artikel 152, stk. 1, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks? 3) Såfremt den nævnte frist kan anvendes smidigt, skal der da gives prioritet til oplysninger om transaktioner, der ligger tættere på tidspunktet for indførslen af de varer, der skal værdisættes, og som vedrører identiske eller lignende varer, der sælges i tilstrækkelige mængder til, at det er muligt at fastlægge enhedsprisen, eller derimod til oplysninger om transaktioner, der ligger fjernere i tid, men som specifikt vedrører de indførte varer? 4) Skal der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, tages hensyn til indrømmede rabatter, der har været bestemmende for, hvilken pris varerne faktisk er blevet solgt til?</p>			
C-43/18	<p>CFE</p> <p>Sagen vedrører: Udgør en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat udpeger et særligt bevaringsområde i henhold til direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og som indeholder bevaringsmålsætninger og generelle præventive foranstaltninger af forskriftsmæssig karakter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planer og programmer indvirkning på miljøet? Nærmere bestemt ønskes det oplyst, om en sådan bekendtgørelse er omfattet af artikel 3, stk. 4, idet der er tale om en plan eller et program, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter, således at medlemsstaterne skal afgøre, om den kan forventes at få væsentlig indvirkning på miljøet i overensstemmelse med stk. 5? Skal artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af [bestemte planer og programmer] indvirkning på miljøet fortolkes således, at en sådan bekendtgørelse om udpegning falder uden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 3, stk. 4?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø-og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen Energistyrelsen</p>	GA	24.01.19
C-321/18	<p>Terre wallonne</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat fastsætter bevaringsmålsætningerne for Natura 2000-nettet i overensstemmelse med direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planer og programmer indvirkning på miljøet, og nærmere bestemt som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 2, litra a), eller i artikel 3, stk. 4? 2. Skal en sådan bekendtgørelse i bekræftende fald gøres til genstand for en miljøvurdering i overensstemmelse med artikel 2001/42/EF, selv om en sådan vurdering ikke kræves i henhold til direktiv 92/43/EØF, der har ligget til grund for vedtagelsen af bekendtgørelsen?</p>	<p>Miljø-og Fødevarerministeriet Energistyrelsen</p>	GA	24.01.19
C-587/17 P	<p>Belgien mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 20. juli 2017 i sag T-287/16, Belgien mod Kommissionen (EU:T:2017:531) ophæves. — Kommissionen gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/417 af 17. marts 2016 (1) annulleres,</p>	<p>Miljø-og Fødevarerministeriet</p>	Dom	30.01.19

	for så vidt som den udelukker et beløb på 9 601 619,00 EUR fra EU-finansiering (budgetpost 6701). — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.			
C-628/17	Orange Polska Sagen vedrører: Skal artikel 8, sammenholdt med artikel 9 og artikel 2, litra j), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT 2005, L 149, s. 22) fortolkes således, at en erhvervsdrivendes anvendelse af en model til indgåelse af fjernsalgsaftaler om levering af telekommunikationsydelser, hvor forbrugeren skal træffe den endelige transaktionsbeslutning under tilstedeværelse af den kurer, der udleverer standardkontrakten (almindelige forretningsbetingelser), skal anses for at være en aggressiv handelspraksis i form af utilbørlig påvirkning: a) i alle tilfælde, når forbrugeren under kurerens besøg ikke uhindret kan sætte sig ind i standardkontraktens indhold b) kun i tilfælde, hvor forbrugeren ikke forud og individuelt (f.eks. til sin emailadresse, bopælsadresse) har modtaget samtlige standardkontrakter, selv om han har haft mulighed for forud for kurerens besøg selv at sætte sig ind i disses indhold på den erhvervsdrivendes websted c) kun i tilfælde, hvor yderligere omstændigheder tyder på, at den pågældende erhvervsdrivende eller andre på hans vegne har foretaget urimelige handlinger med henblik på at indskrænke forbrugeren valgfrihed med hensyn til den transaktionsbeslutning, der skal træffes?	Forbrugerombudsmanden Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	30.01.19
C-225/17	Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union (appel) Påstande: — Rettens dom af 17. februar 2017 i forenede sager T-14/14 og T-87/14 ophæves. — Der træffes afgørelse i sagen, herunder navnlig: — »Oktober 2013-foranstaltningerne« (Rådets afgørelse 2013/497 (1) om ændring af afgørelse 2010/413 (2) og Rådets forordning 971/2013 (3) om ændring af forordning 267/2012 (4)) og »November 2013-foranstaltningerne« (Rådets afgørelse 2013/685 (5) om ændring af afgørelse 2010/413 og Rådets gennemførelsesforordning 1203/2013 (6) om gennemførelse af forordning 267/2012) annulleres, for så vidt som disse restriktive foranstaltninger vedrører sagsøgerne. — Subsidiært erklæres Oktober 2013-foranstaltningerne uanvendelige på grund af ulovlighed, i det omfang de finder anvendelse over for appellanten. — Indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger i nærværende sag og omkostningerne afholdt i første instans.	Søfartsstyrelsen	Dom	31.01.19
C-677/17	Çoban Skal artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 3/80, sammenholdt med tillægsprotokollens artikel 59, fortolkes således, at den er til hinder for en lovbestemt ordning i en medlemsstat, såsom TW's artikel 4a, på grundlag af hvilken en tilkendt supplerende ydelse trækkes tilbage, når modtageren bosætter sig i Tyrkiet, herunder når modtageren har forladt denne medlemsstats område af egen drift? Har det herved betydning, at	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	31.01.19

	den pågældende på flyttetidspunkt ikke længere har ret til ophold i henhold til associeringsordningen, men har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge? Har det herved betydning, at den pågældende i henhold til den nationale lovgivning har mulighed for at vende tilbage inden et år efter flytningen og herved få tillægget tilbage, og at denne mulighed består, så længe den pågældende har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge?			
C-6/18 P	<p>Den Helleniske Republik mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Appellen antages til realitetsbehandling, og den appellerede dom afsagt af Retten den 25. oktober 2017 i sag T-26/16 ophæves, for så vidt som Kommissionen blev frifundet, Den Helleniske Republiks søgsmål af 22. januar 2016 tiltrædes, Europa-Kommissionens afgørelse 2015/2098 af 13. november 2015 (1) annulleres, for så vidt som Den Helleniske Republik efter kontrollerne IR/2009/004/GR og IR/2009/0017/GR blev pålagt engangs- og faste finansielle korrektioner — som følge af forsinkelse af tilbagesøgningsproceduren, idet Den Helleniske Republik ikke havde fremlagt oplysninger, og generelt som følge af mangler ved gældsforvaltningsprocedurerne — på i alt 11 534 827,97 EUR. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø-og Fødevareministeriet	Dom	31.01.19
C-55/18	<p>CCOO</p> <p>»1) Skal Kongeriget Spanien anses for med artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, som de fortolkes i retspraksis, at have truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre effektiviteten af de begrænsninger af arbejdsdagens varighed og den ugentlige og daglige hviletid, der er fastsat i artikel 3, 5 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, og som ikke opfylder betingelsen for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>2) Skal artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>3) Må det endegyldige pålæg, der er rettet til medlemsstaterne, og som er fastsat i artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, sammenholdt med artikel</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	31.01.19

	<p>4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, om generelt at begrænse alle arbejdstageres arbejdsdage anses for at være opfyldt for almindelige arbejdstagere med den nationale lovgivning, der er indeholdt i artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p>			
--	--	--	--	--